

LIBRIS

We know
books

JUHEA KIM

Precum tigrii pe zăpadă

Traducere din limba engleză de
LOREDANA VOICILĂ

Aceasta este o operă de ficțiune. Numele, personajele, locurile și întâmplările sunt rodul imaginației autoarei sau sunt folosite fictiv și nu trebuie interpretate ca fiind reale. Orice asemănare cu evenimente, locuri, organizații sau persoane vii sau decedate este pur întâmplătoare.

 UNIVERS

Prolog
VÂNĂTORUL

1917

Cerul era alb și pământul negru, ca la începutul vremurilor de dinaintea primului răsărit. Norii își părăsiseră domeniul și coborâseră atât de jos, încât păreau să atingă pământul. Pini uriași se înălțau și dispăreau în eter. Nimic nu se clintea, nicio șoaptă nu tulbura liniștea.

Abia întrezărindu-se în lumea aceasta întunecată, o fărâmă de om pășea singuratic. Un vânător. S-a aplecat asupra unei urme proaspete, încă afânată și aproape caldă, și a adulmecat în direcția prăzii lui. Mirosul aspru al zăpezii i-a inundat pieptul, și vânătorul a zâmbit. Curând, aveau să cadă câțiva fulgi, ajutându-l să hăituiască animalul – un leopard uriaș, a presupus el, după cât de mari îi erau urmele.

S-a ridicat încetișor, ca o umbră printre copaci. Animalele se mișcau fără să scoată niciun sunet, aici erau în împărăția lor, dar munții erau și ai lui – sau, mai bine zis, și el, ca și animalele, era al munților. Nu pentru că munții ar fi fost generoși sau l-ar fi ocrotit, căci în aceste păduri, nici omul și nici fiara nu erau vreodată în siguranță. Dar vânătorul știa cum să fie el însuși atunci când stătea pe o culme – cum să respire, să meargă, să gândească și săucidă; la fel cum leopardul știa cum să fie leopard.

Pământul era acoperit aproape cu totul de ace de pin brun-roșcate, iar urmele începuseră să se rărească. Dar vânătorul căuta acum zgârieturile de pe trunchiurile copacilor și locurile în care tufișurile erau aproape neatinse, poate cu doar câteva smocuri aspre de păr, agățate de o creangă frântă. Se apropia din ce în ce mai mult de pradă, deși în ultimele două zile nu o zărise cu ochii lui. Proviziile lui – turte aspre de orz, presărate doar cu sare – se terminaseră cu mult timp în urmă. Își petrecuse noaptea trecută în trunchiul despicat al unui pin roșu, privind spre cer la semiluna albă, ca să nu adoarmă. Dar foamea și oboseala îi făceau pasul mai ușor și mintea mai limpede, iar vânătorul a hotărât că se va opri când va cădea mort, dar nu mai înainte.

Până acum nu dăduse de animale ucise. Iepurii, cerbii și alte animale mici se răriseră pe timpul iernii, iar leopardului îi era la fel de greu ca oamenilor. La un moment dat, fiara trebuia să se oprească, și atunci avea s-o ucidă. Amândoi aveau nevoie de hrană și de odihnă, dar el era hotărât să reziste mai mult decât prada lui; avea să reziste atât timp cât era nevoie.

Vânătorul a dat de o poiană înconjurată de pini tineri, care se fereau, strânși unul într-altul, de un povârniș stâncos. A pășit spre marginea crestei și a privit în jur la munții înveșmântați în hainele lor iernatice, în nuanțe de verde-cenușiu și antracit. Pânzele norilor, spulberate de vânt, se prinseseră de grumazul dealurilor și se involburau ca niște mătăsării sfâșiate. La picioarele lui se căsca abisul alb și neîmblânzit. Se bucura că fusese condus la acel loc. Leopardzilor le plăceau crestele stâncoase și mai mult ca sigur aici se afla un bârlog.

Ceva delicat și rece i-a atins fața. Și-a ridicat ochii spre cer și a văzut primii fulgi de nea. Acum avea să dea de mai multe urme, dar trebuia să găsească animalul repede și să coboare

muntele înainte ca zăpada să se întetească. Vânătorul și-a strâns arcul mai tare.

Dacă instinctul nu-l trăda, și leopardul se afla chiar sub el, în vizuina lui de pe versant, nu mai trebuia să se chinuie ca să-l găsească. Dar trebuia să aștepte în acel loc, până când fiara avea să iasă din nou la plimbare, lucru care putea să se întâmple peste o oră sau peste trei zile. Până atunci, zăpada avea să-i treacă de vârful capului. Vânătorul avea să se preschimbe în zăpadă, în piatră și vânt, iar intestinele lui aveau să-l hrănească pe leopard și sângele său să ude pinii tineri, de parcă nici n-ar fi avut vreodată o viață de om între oameni, jos în vale.

În acea viață fusese soldat în Armata Imperială, ales din rândul celor mai buni arcași din țară. Nimeni nu-l putea întrece cu pușca sau cu arcul. I se zicea Tigru din PyongAhn¹, după o vorbă veche despre personalitatea fiecărei provincii. Bineînțeles, fiare sălbatice se găseau în toți munții și în toate pădurile din acest mic ținut, pe care până și chinezii din vechime îl numiseră Țara Tigrilor, dar numele i se potrivea mai bine decât fermierilor din sud. Oamenii lui erau vânători înnăscuți, care supraviețuiau acolo unde terenul era prea abrupt și pământul nu se putea cultiva.

Tatăl lui fusese și el soldat sub comanda magistratului din Phenian. De fiecare dată când nu se plătea solda, tatăl lui se ducea în munți. Cel mai adesea se întorcea cu vânat mic – căprioare, iepuri, vulpi și fazani –, deși uneori aducea mistreți, urși negri, leopardzi și lupi.

Când era el mic, tatăl lui ucisese un tigru de unul singur și avusese nevoie de ajutorul a șase dintre cei mai puternici bărbați din sat ca să coboare fiara de pe munte. Ceilalți săteni le ieșiseră

¹ PyongAhn – Provincie istorică a Coreei (n. tr.).

în întâmpinare, în semn de solidaritate, în vreme ce copiii alergau în fruntea alaiului, chiuind. Pielea unui tigru valora mai mult decât solda pe un an. Trupul masiv al fiarei a fost așezat în piața satului, sub arborele pagodelor și femeile au reușit cumva să pregătească un ospăț din nimic – acesta era harul lor – și cu toții au băut pe saturate din vinul de orez lăptos.

Dar, mai târziu în acea noapte, așezat cu picioarele încrucișate pe podeaua de bazalt, tatăl a căpătat o mină gravă. „Să nu ucizi niciodată un tigru, decât dacă nu ai de ales“, a grăit cu asprime.

„Dar tată, acum suntem bogați! Vom putea să cumpărăm tot orezul de care avem nevoie“, a zis el. Ciotul de lumânare pâlpâia slab, fără să străpungă întunericul care-i proteja pe toți, ca o plapumă groasă. Mama lui și surorile mai mici fie coseau, fie adormiseră în cealaltă odaie, iar singurul sunet care se auzea era țipătul bufnițelor în căutarea prăzii.

Tatăl lui doar s-a uitat la el și i-a spus: „De mic copil tragi în iepuri și fazani“.

„Da, tată.“

„Poți să dobori un fazan din zbor, de la o sută de iarzi depărtare.“

„Da, tată!“, a zis el cu mândrie. Încă de atunci nu era arcaș mai bun ca el în tot satul, în afară de tatăl lui.

„Poți să înfigi o săgeată într-un copac de la o sută douăzeci de iarzi depărtare și apoi să o trimiți pe următoarea chiar deasupra ei.“

„Da, tată.“

„Așadar, crezi că poți să ucizi un tigru?“ l-a întrebat tatăl lui. Îi venea să spună „Da!“ și chiar credea că putea să o facă. Dar tonul tatălui atunci când îi pusese întrebarea îl avertizase deja că singurul răspuns corect era tăcerea.

„Arată-mi arcul tău“, i-a cerut tatăl. Băiatul s-a ridicat și a venit cu arcul, pe care l-a depus pe podea, între ei.

„Nu poți ucide un tigru cu arcul acesta, oricât de bun țintaș ai fi“, i-a spus tatăl. „Nu e destul de puternic la mare distanță, iar tigrul nu e fazan. Arcul acesta are destulă putere ca să rănească un tigru dacă tragi cu el de la douăzeci de iarzi depărtare, sau mai puțin. Ca să lovești fatal – de la cincisprezece iarzi sau mai puțin. Știi cât de repede poate străbate un tigru cincisprezece iarzi?“

Băiatul și-a recunoscut neștiința prin tăcere.

„Un tigru măsoară trei iarzi de la nas până în vârful cozii și poate sări peste copacul satului dacă vrea. Pentru un tigru, să sară peste cabana asta e ca și cum am sări noi peste o băltoacă.“

Dacă tragi înainte de vreme într-un tigru, nu vei reuși decât să-l rănești ușor și să-l înfurii și mai tare. Dacă tragi prea târziu sau ratezi, tigrul va fi deasupra ta cât ai clipi din ochi. Un tigru poate străbate cincisprezece iarzi într-o secundă.“

„Dar, tată!“ a zis băiatul. „Tu ai ucis un tigru azi.“

„Ți-am spus: ucizi un tigru doar dacă nu ai de ales. Și doar dacă tigrul încearcă să te ucidă el mai întâi. Altfel, nu ataci un tigru, mă auzi?“

Amintirile îl învăluiau molatec pe vânător, precum fulgii care cădeau în jurul lui. Se ascunsese în spatele unui bolovan, cu fața spre prăpastie. Simțurile îi erau amortite de zăpada care îi intra în ochi și pe nas și îi acoperea mâinile goale. Ningea mai puternic decât se așteptase, iar de la înălțimea aceea, având dinaintea ochilor norii care se învăltoreau dinspre răsărit, vedea că nu avea să se oprească. Și-a dat seama că ar fi trebuit să coboare muntele în clipa în care simțise mirosul zăpezii, atunci când se oprise în dreptul acelei urme umede.

Nu suporta să-și vadă copiii stând vlăguit și tăcuți în colibă, fără să aibă nici măcar puterea de a mai sporovăi. Le promisese că

avea să se întoarcă cu ceva de mâncare. Dacă ar fi reușit să prindă o căprioară sau un iepure, s-ar fi întors acasă la ei și le-ar fi văzut fețișoarele fericite luminându-se ca niște felinare. În schimb, el dăduse doar de urma leopardului și fusese ispitit de șansa de a-i lua pielea, mai valoroasă decât jumătate din recolta pe un an.

„Oare aceasta să fie ziua în care voi muri?“ s-a întrebat. Dintr-odată, a început să se simtă foarte obosit, toată încordarea care-l ținuse în picioare dispărându-se. Apoi și-a imaginat că zăpada arăta ca un bol cu orez alb aburind, din care mâncase de mai puțin de cinci ori în toată viața lui. Nu s-a infuriat – a râs, de parcă râsul era doar vânt care-i trecea prin trupul slab. Ar fi vrut să se mai gândească puțin la mâncărurile pe care i-ar fi plăcut să le mănânce înainte să moară, la coastele fragede gătite cu sos de soia și ceapă verde, sau la supa din coadă de vită, atât de bogată în măduvă topită încât ți se lipa de cerul gurii. Mâncase felurile acestea cândva, la o sărbătoare. Dar visele acestea nu erau la fel de puternice și de ademenitoare ca alte amintiri care îl copleșeau acum.

Când o văzuse pentru prima oară pe Sooni, mergând la braț cu surorile ei spre vale ca să culeagă pelin și mlădițe de ferigă. Ea avea treisprezece ani, el cincisprezece.

Sooni, îmbrăcată cu o jachetă din mătase verde și o fustă de mătase roșie, ambele brodate cu flori, și o parură bătută în nestemate – ținuta de curte a prințeselor nobile, pe care oamenii de rând aveau dreptul să o poarte doar o dată în viață, la nuntă. O căsătorie era atât de sacră în ochii zeilor și ai oamenilor încât fiica unui arendaș modest, născută și crescută toată viața în cânepă albă, nevopsită, avea dreptul să joace rolul celei mai nobile dintre femei, fie chiar și pentru o zi. El însuși se îmbrăcase în uniforma oficială a unui dregător de la curte: o robă albastră cu centură și o pălărie din păr de cal negru.

Sătenii îl tachinau în gura mare: „Cum se uită la mireasă! Pare că nu va pune geană pe geană în această noapte!“ Sooni își ținea ochii frumoși plecați, chiar și atunci când pășea. Două matroane o sprijineau, una de o parte, una de cealaltă, ca să poată înainta încetșor în straietele ei grele. S-au privit în ochi la altar, și-au oferit pe rând unul altuia o cupă cu vin limpede, au băut din ea, apoi au fost legați unul de celălalt pentru totdeauna.

La lăsarea nopții, când au fost lăsați singuri în odaia maritală, el i-a îndepărtat cu băgare de seamă nenumăratele straturi mătăsoase ale ținutei de prințesă, care fusese purtată de fiecare mireasă din satul lor, generații la rând. Sooni era timidă, nu plină de voioșie ca de obicei, iar el, la rândul lui, era foarte emoționat. Dar, după ce a suflat în lumânare și i-a mângâiat umerii catifeleți și i-a sărutat pielea din raze de lună, ea și-a strâns picioarele în jurul mijlocului lui și și-a ridicat șoldurile. A fost uluit și recunoscător că și ea îl dorea. Bucuria de a fi una cu ea era de neimaginat. Era opusul senzației pe care o trăia pe culmea munților – cea mai intensă fericire pe care o cunoscuse până atunci. Dacă acela era un extaz al înălțimii, al răcelii și al solitudinii, acesta era un extaz al profunzimii, al căldurii și al unirii. Bărbatul și-a petrecut brațul în jurul ei și Sooni și-a cuibărit capul în ungherul dintre umărul și pieptul lui. „Ești fericită?“ a întrebat-o. „Mi-aș dori să putem rămâne așa pentru totdeauna,“ i-a șoptit ea. „Dar, în același timp, sunt atât de fericită încât nu aș avea niciun regret dacă am muri în clipa asta. Adică nici nu m-aș supăra.“

„Și eu simt la fel,“ i-a spus el. „Exact asta simt și eu.“

Vânătorul a simțit că se afundă într-un morman molatec și cețos de amintiri. Era atât de dulce să te desprinzi de prezent și să te cuibărești printre umbrele trecutului. Să aluneci în moarte chiar nu era atât de rău – era mai degrabă ca și cum ai deschide o ușă spre o lume a viselor. A închis ochii. Aproape că putea să

o vadă pe Sooni chemându-l cu blândete: „Soțul meu, dragul meu, te-am așteptat. Vino acasă!”.

„De ce m-ai părăsit?” a întrebat-o el. „Tu știi cât de greu mi-a fost?”

„Am fost întotdeauna alături de tine”, a spus Sooni. „De tine și de copii.”

„Vreau să vin cu tine”, i-a zis el, și a așteptat ca ea să-l ia cu ea.

„Încă nu, însă nu mai e mult!” i-a spus Sooni.

Vânătorul a deschis brusc ochii, dându-și seama că auzea cu adevărat ceva. O respirație ușoară, care venea dinspre marginea stâncii, de unde ceața rece se înălța precum fumul de tămâie. Instinctiv, bărbatul și-a pregătit arcul, conștient că, și dacă nimerea prada, cel mai probabil nu avea să ajungă până la poalele muntelui. Dar nu voia să sfârșească în chip de mâncare pentru leopard.

L-a simțit mai mult decât l-a văzut cățărându-se pe margine, silueta lui închegându-se prin ceață. A oftat și și-a coborât arcul când fiara i s-a arătat în cele din urmă, la doar câțiva iarzi depărtare.

Nu era un leopard, ci un mic tigru.

Din vârful nasului până în vârful cozii era lung cât brațele lui întinse larg – era chiar de mărimea unui leopard matur. Prea mare ca să i se poată spune pui, era însă prea mic ca să poată vâna de unul singur. Tigrișorul l-a privit pe vânător cu ochi curioși, ciulindu-și urechile rotunde, garnisite cu blană albă. Irișii lui galbeni erau calmi – nici speriați, nici amenințatori. Era aproape clar că nu mai văzuse chip de om până atunci și părea ușor nedumerit de strania apariție. Vânătorul și-a strâns arcul mai tare. Era, și-a dat seama, prima oară când zărea un tigru atât de aproape.

Fiind vânați de japonezi pe toate dealurile și în toate văile, tigrii fuseseră alungați în cei mai sălbatici dintre munți. Drept

urmare, crescuseră și prețurile pentru pielea, oasele și chiar carnea lor, care mai înainte nu fusese niciodată motivul pentru care erau vânați; dar acum ajunseseră o delicată la modă pe mesele japonezilor înstăriți. Aceștia credeau că dacă mănânci carne de tigru capeți curajul acestuia, și țineau banchete la care ofițeri încărcăți de epoletă și medalii, alături de doamne din înalta societate, îmbrăcate în rochii europene, stăteau la masă ca să deguste feluri de mâncare alcătuite cu totul din bucăți de tigru.

Cu prada aceasta avea să poată cumpăra hrană cât să-i ajungă pentru trei ani. Poate chiar și niște pământ. Copiii lui aveau să fie ocrotiți.

Dar vântul i-a șoptit pe la ureche și bărbatul și-a coborât arcul și săgeata. *Să nu ucizi niciodată un tigru, decât dacă nu ai de ales.*

S-a ridicat în picioare, iar puiul de tigru s-a tras înapoi, ca un cățeluș speriat din sat. Înainte să dispară cu totul înapoi în ceață, vânătorul i-a întors spatele și și-a început coborârea prin ninsoarea din ce în ce mai deasă. În doar câteva ore, zăpada îi ajunsese deja până la jumătatea gambei. Golul dinăuntru, care mai înainte îl ajutase să pășească mai ușor, acum îl trăgea spre pământ la fiecare pas. Un amurg gri, lipsit de culoare, se întindea deasupra copacilor tremurători. Bărbatul a început să se roage la zeul muntelui: *Ți-am cruțat supusul. Te rog, îngăduie-mi să ajung teafăr jos!*

Viscolul s-a oprit la căderea nopții. Vânătorul era la jumătatea muntelui când picioarele i s-au înmuia și a căzut în genunchi în zăpadă. Era în patru labe, ca un animal; când i-au cedat și coatele, s-a făcut covrig în pulberea care sclipea alb în lumina lunii. Apoi și-a zis: *Ar trebui să privesc spre cer!* – așa că s-a răsturnat pe spate. De sus, luna îi zâmbea blând: era cea mai mare îndurare de care era capabilă natura.